

Kaas & Brood

VOOR CLERKFRONTIERS

Redactie: Erica Scheffers, R.L. du Bois, F.A. Bijlsma

Redactieadres: F.A. Bijlsma, A.T.V.A. Marnixstraat 290

No 23

23 oktober

1956

GROET AAN DE LEZERS

Wij zullen allen wel in ongelijke mate geschrokken zijn. De nieuwe oogst immers dwarrelde als een serie postzegels van de zoldering: VOOR HET KIND. Of als jampotten, die na hun reis over de lopende band (de stadia van zuigeling, dreumes en puber) gedetailleerd worden. Nieuwe oogst, nieuwe etiketten, nieuwe smaken. Deze eeuw van voortschrijdende massaproductie laat zelfs het verschijnsel kennismaker niet onberoerd. Dit dachten wij, na hier en daar een blik geworpen te hebben op het gestriliseerde fruit. In de Kinkerstraat hebben wij gelezen: "men zegt, dat de oogst mislukt is". De nieuwe oogst zelf schijnt een andere mening toegedaan. Maar zij vergist zich. In kwantiteit schiet ze weliswaar niet tekort, sterker nog, overtreft ze haar voorgelacht; over de kwaliteit echter is de groenteboer bepaald niet in zijn knollentuin. Te weinig zon en teveel water. Laten we liever zwijgen.

Red.

=====

De bruidsdagen van grietje zijn als een sneltrein voorbijgeleden naar de typografie van het rustige burgervrouwtjesbestaan; maar wees gerust: grietje heeft beslist nooit anders gewild. Ze is, zei ze eens, zo bang voor koeien, die geen melk meer geven

OLOFSPOORTERS:

Langs deze weg willen wij nog eens de aandacht vestigen op het bestaan van de (pasopgerichte) subvereniging voor toneel en cabaret "A. M. P. H. I. O. N.". Speciaal doen wij dit voor hen, die weinig op de sociëteit komen, en dus geen kennis hebben kunnen nemen van het aldaar door ons uitgereikte propagandamateriaal. De subvereniging zal omstreeks de Kerstvakantie een klein, en op de Dies van de Olofspoort een avondvullend stuk opvoeren.

Reeds dit jaar houdt zich een groep leden bezig met het cabaretspel. Zij hopen op de Dies van het volgende jaar een groot cabaret te kunnen geven.

Behalve het bieden van toneel- en cabaretuitvoeringen aan de leden van de S.S.Olofspoort, stelt "A. M. P. H. I. O. N." zich voor, voor haar eigen leden enige uitstekende lezingen te organiseren. Verder zal zij alle mogelijke moeite doen haar leden tegen zo laag mogelijke prijs toneeluitvoeringen buiten Amsterdam te laten bijwonen.

Het ligt in het voornemen om bij welslagen van de uitvoeringen, op te treden voor de buitenwereld, b.v. in Hypokriterion.

Ziehier dus een kleine greep in onze activiteiten. "A.M.P.H.I.O.N." zit bepaald niet stil.

Belangstellenden, die kennis willen maken met "A. M. P. H. I. O. N." worden verzocht voor 9 november hun naam te plaatsen op de daartoe in de sociëteit aangebrachte lijst, of zich voor die datum schriftelijk op te geven als lid of belangstellende voor de oriënteringsavond bij de ab-actis, de heer H.F.Boegborn, Wielingenstraat 18 III te Amsterdam. Deze oriënteringsavond zal kort na de inauguratie van de S.S.Olofspoort gehouden worden.

Het Bestuur: R.Frank, praeses,
Mej. G.Ferwerda, vice-praeses/quaestrix, H.Boegborn,
ab-actis.

"Ober, heeft U misschien een blikopener om morgenochtend uit bed te kunnen komen."
Han

PRACTICAL JOKE

Wie weet, met welke gedachten Dorma te Halepijn zich die morgen voor de laatste maal in haar vuistje lachend in haar bed om-draaide? Het was ongetwijfeld een eigenaardig gezicht dit cynisch grijnzende wezen, dat nauwelijks nog iets vrouwelijks had, daar met allang overwonnen gevoelens te zien worstelen. Meer nog: het was een ellendig gezicht. En haar man zou heus weggegaan zijn als hij maar gekund had. Maar de deur was al drie en een half jaar op slot en waar was de sleutel? Niemand was zo vriendelijk geweest de politie te waarschuwen. Op den duur waren Lijze en Dorma er aan gewend geraakt.

Het was een morgen als een pas geboren kikker. Groen, springerig en vooral onervaren. De zon probeerde een gat in het vuil van de ramen te slaan. Het geluid van de stad trachtte tevergeefs binnen te dringen. In het enigszins afgestompte hoofd van Lijze begonnen flarden verwarde denkbeelden op te doemen. Verlegen lachend trok hij zijn schoenen aan, die hevig protesteerden, maar toch met enige moeite zijn opgezwollen voeten in een vorm wisten te dwingen; zijn broek vond hij terug tussen de verdichte massa van voden, oude kranten, stof en afval. Een overhemd was snel gemaakt en een das ontstond al even spontaan uit de grote keus, die hij had. Hij stond op en liep drie keer de kamer rond.

Toen werd Dorma wakker. Een onverbleemde geuw trok over haar gezicht en verduisterde haar toch wel aan het donker gewende ogen. Maar toen ze Lijze zag, was alle slaap verdwenen. Verlieft lachte ze hem toe; ze probeerde hem naar zich toe te trekken. Lijze in het beeld van de plotseling verkregen vrijheid, protesteerde hevig; en hij sloeg van zich af, dat verzeker ik U. Prui-lend liet Dorma zich weer in het bed zakken, terwijl Lijze verrukt door de kamer stapte, parmantig als een kind in zijn eerste soldatenpakje. Uit de rechter hoek van de kamer klonk plotseling een zacht geluid. De driejarige Heuver, die het leven nog niet anders gezien had dan vanuit een kinderwagen op drie wielen, trok de aandacht. Maar dat was gauw bekeken. Dorma stond vloekend op, greep hem en diende hem een pak slaag toe. De ervaring had geleerd, dat hij nu weer een week stil zou zijn.

Intussen stapte Lijze op en neer. Sinds lang had hij zich niet zo goed gevoeld. Lichaamsbeweging. En waarvoor zijn anders die benen dan om erop te lopen. Lijze voelde zich fit: als hij een trompet had gehad, zou hij een fanfare hebben geblazen.

Dorma was weer in slaap gevallen. Haar dag had een half uur ge-duurd. Ook voor Lijze was de bedtijd aangebroken. Maar dit keer

gebeurde er iets eigenaardigs. Nadat Lijze enige tijd gekleed op de grond had gezeten, stond hij weer op en liep naar de deur. Even keek hij, of alles stil was. Dorma sliep. Toen opende hij de deur en stapte naar buiten. Uit zijn zak haalde hij de sleutels: hij grendelde de deur zorgvuldig. Er kwam een glimlach op zijn gezicht. Op dit moment had hij drie en een half jaar gewacht. *Werkelijkheid.* Hij opende zijn ogen, die hij om het effect te verhogen tot nu toe gesloten had gehouden. Toen donderde de hele wereld gillend, geweldig en verblindend op hem af. Men vond zijn lijk 's middags om half vier voor zijn deur. Zittend. De grap was voltooid. Dorma en Heuwer konden niet meer gered worden.

Pierre Anjalou

-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-

TEERWAGEN OM HALF ZES 'S AVONDS

Zo snel als nooit een schilder de penseel roerde
draait deze man zijn kleurstof door de straat.

Een blauwe broek, twee grote laarzen aan zijn voeten,
een grijswitte hoed op het hoofd,
het teerkanon.

(Het zal weinig moeite kosten om te begrijpen, dat dit alles een vriendelijkheid van de HEEREN in deze wereld jegens elkaar is; zij immers willen blinkende blikken rijkdom liever niet beschadigd zien door een slecht onderhouden wegdek. Wij twijfelen nog P.T. van de Akker en E.J. Verweij bij deze categorie in te delen).

Soepel glijdt de eerste kapitalist
alweer over het nieuwe wegdek.

bls

+++++

uitverkocht

gisteravond was ze nog te koop
vanochtend was ze dood
gisteravond verdiende ze haar brood
ach er zijn er zo'n hoop. ... nee

BRUINE GEBOUWEN

In een bruin gebouw met wat bruine deuren
Een man met een pet
Een man die komt zeuren
voor wat onderdrukte pret

In een bruin gebouw met wat bruine torens
Een vrouw van boer bonders
Een duivel met horens
voor wat schijnheilige donders

In een bruin gebouw met wat bruine ramen
Een stel mensen tesamen
Eén die komt zeuren
om met wat zeden te leuren

E. de Gorter

.....
Verantwoordinghe.

Toen de drie zoons het kleine prutswerk hadden volbracht, zoñd de vader hen naar de stad om daar een universitaire vorming te ondergaan.

Bij het vertrek sprak de vader: "Ik verwacht, dat, wanneer jullie terugkomt, jullie mij kunt tonen welke kunst je je naast je studie hebt eigen gemaakt".

Na vijf jaar kwam de eerste terug. "Vader, ik zal U mijn kunst laten zien," zei hij opgetogen. Hij pakte uit zijn koffer een klein houten speertje en spietste daarmee van grote afstand een mug tegen de wand. "Ars ludendi," riep hij triomfantelijk.

Na zeven jaar kwam de volgende. Hij haalde uit zijn koffer een grote fles pils en een glas en hij dronk het vocht in één teug op. "Ars bibendi", hikte hij.

Na twaalf jaar kwam de derde. "En wat kun jij me laten zien," vroeg de vader. "Vader," zei hij, "ik heb mij vrienden gemaakt en ik heb geleefd; ik kan U niets laten zien." "En hoe noem je je kunst?" "Ars vivendi", zei de zoon.

Toen sprak de vader in toorn: "Je beide broers zal ik maken tot medefirmanten in mijn bedrijf, maar jij zult jezelf een bestaan moeten opbouwen en hij trapte hem het huis uit.

Die vader was een wijs man: de derde zoon was de enige, die zo'n trap kon incasseren.

H. Flamman

ongemerkt is de zee gekomen
als een vogel die vliegt
zoals ik vlieg
zonder voeten
buiten de tijd en door alle tijd heen

ongemerkt is de tijd gekomen
als een vogel die vliegt
verlangend in de verte
doelbewust een speelse schaduw
achterlatend

.....

ik waag de stap naar de oneindigheid
en wil ik terug - er is geen terug

EINE NEUE SEEFAHRT FÜR DIE KINDER DES JAHRES 1956

parel
juichend over goederenloodsen vol zeewier
wandeland door de duinen
ogen voor de golven
puntige daken
die als windwijzers
vissen dragen naar
noord oost zuid west

waarom ben ik schuldig geoordeeld
aan de moord op ados drunbikken?

omdat de golven de vissen de parel het zeewier
lachen om de steunpilaren van de vaste wal

ibrahim fabel

In U. toen juffrouw Queeny voor de laatste maal van trein verwisselde, begon het zachtjes te regenen. Ze vroeg welke trein ze nemen moest aan iemand op het perron, die in de trein tegenover haar kwam te zitten; een man van ongeveer 25 jaar, donker gekleed, met een breed rood gezicht dat naar onder sterk toeliep en dat vooral op het voorhoofd ontsierd werd door vele rozige oneffenheidjes. Hij had een kleine, haast kinderlijk argeloze mond met smalle rode lippen waarvan de bovenste wat uitstulpte en hij de onderste met zijn tanden naar binnen trok; grote geel-groene ogen, die door hun omlijsting van lange zwarte wimpers (ook zijn wenkbrauwen waren zeer donker) een wat treurige, maar meer nog schuwe indruk maakten; en weelderige bos donkerblond haar, dat naar voren krulde. Hij was samen met een oudere man, die gekleed was zoals hij, maar zich verder in haast alles van hem onderscheidde. Hij had een vierkant postuur en ook een vierkant gezicht met kleine, grijze, half-toegeknepen ogen en met veel rimpels bij de ooghoeken. Zijn haar, nog niet grijs, zou men misschien het beste capucijner-kleurig kunnen noemen. Het was achterovergekamd met een losse slag boven het voorhoofd. Buiten juffrouw Queeny en deze twee mannen was er niemand in de wagon en dat benauwde haar. Het voorzegde de verlatenheid van het eiland, en de eenzaamheid, die haar te wachten stond, het voorzegde, dat de rust, die zij zocht zich wel eens tegen haar zou kunnen keren. Dit was het wat haar angst aan joeg, meer dan het alleen zijn met de twee mannen. Zij schonken haar trouwens geen aandacht; de jonge man had éénmaal een snelle blik op haar geworpen, maar zijn ogen waren zo gauw weer van haar afgegleden, dat zij haar nauwelijks hadden aangeraakt. Hij scheen niet op zijn gemak te zijn. Voortdurend bracht hij een van zijn handen naar zijn mond en beet zo hard op zijn nagels, dat zijn gezicht er van trilde. Met een onbeheerst gebaar trok hij hem dan weer omlaag en legde hem op zijn knieën, met gekromde vingers zoals nagelbijters dat meestal doen. Zijn vingers beefden en deze beving werd sterker als hij de hand van de knie losliet en snel, doch zonder bruuskheid, weer naar zijn mond bewoog.

(wordt vervolgd).

(DETECTIVE STORY VAN J. KRUTHOF)

.

15 oktober 1956

De 15e oktober is een belangrijke dag voor de mensheid en voor de Olofspoort in het bijzonder. Lieten de Nederlandse Spoorwegen in 1936 hun nieuwe dienstregeling op die dag ingaan, in 1956 kwam de opperbrouwer op het lumineuze idee om de Heinekens Brouwerij stormenderhand te nemen op de dag aller dagen. Eduard 1) werd hierbij door de nieuwe generatie overvleugeld. Rock and Roll op de puinhopen bracht de agenten van het bureau Stadhouderskade tot wanhoop. 12 Olofspoorters tekenden op deze dag voor het Vreemdelingenlegioen, waarvan één tevens voor het D2. Alle vitamines die het koninkrijk bevat, werden op het galadiner aangeboden aan de president van Liberia. Wij voelen het als een voorrecht, dat U ons land gekozen hebt voor een bezoek. De aangeboren waardigheid enz. enz. zei de chef van het protocol ons. Hij had gelijk, op deze dag, zonder de influs teringen van zijn beroemde oom, wiens beeltenis aan de muur hangt in het natuurkundig laboratorium van de Universiteit van Amsterdam. "To increase production", zei de president van de H.B.M. onder andere en de opperbrouwer begreep deze wenk onmiddellijk, zodat hij weer een pilsje leegde. De belangrijkste daad inmiddels van de 15e oktober is het schrijven van dit stuk. e-jo

- 1) Op het graf van Eduard zal staan:
HIER RUST
EEN FUST (per giro)

o-o-o-o-o-o

AVOND

ik wilde maar dat woorden voeten hadden
dat de letters konden springen uit het woordverband
en de woorden uit de gordel van de zin
ik wilde maar dat er een gedachte kwam
als een langgerekt en buigzaam koord
ik wilde maar dat ik de zee kon zien
het zand onder mijn voeten kon voelen
en op mijn rug liggend de vogels zien
die - zo oneindig hoog - kunnen lachen
om het klein gewroet om mij heen

bls

G R A F R E D E A N N O 1 9 5 6

De wereld onder zijn voeten was gegolfd plaatijzer, heetbrandend en geel als het strand, draaiend als de branding van de zee. Iwan Semjonowitch voelde zich duizelig en onpasselijk. Toch kotste hij niet, dat had hij gisteravond al gedaan, toen hij zo hard schreeuwde, dat het bocht als vanzelf zijn keelgat binnenkroop. Nu kon hij niet meer.

Er kwam een hele harde storm. Toen draaide hij nog veel dieper. Hij wist niet meer wat onder of boven was. Dus bleef hij maar hangen in de houding, waarin hij het minst gemakkelijk omviel. Zijn denken was ernstig gestoord: verminderd waarde-bepalingsvermogen.

Tenslotte ging hij toch staan. De straaljager draaide om hem heen, dichtbij en veraf als een electron op zijn ellipsbaan om een kern. Het suizen, hard-zacht. Zijn verdwaasde handen sloegen als het ding te dicht bij kwam. Een gek. Een zenuwzieke. Sneller dan hij kon zien schoot het voort, raakte hem en stortte een eind verder omlaag. De lucht klapte hem neer. Zijn trommelvlies werd stukgedrukt - hij was doof. De luchtkolom drukte boven zijn borst, log en zwaar - hij was benauwd. De verdikte lucht drukte gonzend zijn borstkas in: een brokkelend kleiskelet.

Iwan Semjonowitch lag doof, zenuwziek en met verminderd waarde-bepalingsvermogen. Dood was hij ook nog: A child of the century.

Srs.

o+o+o+o+o+o+o+o

"STEENHARD ALS GOLFBREKERS OF EEN DODE EGEL?"

(De rede, die wij aan ons eigen graf uitspraken)

Ik kan niet geloven, dat dit het einde is. Onlangs nog stonden we op alle vier windstreken, de armen gespreid als een verkeersagent, een oude cigaret in de - 23 jaar tussen de mensen - versleten mondhoek. We kunnen niet anders: de kapitein in ons staart ongeduldig over de verschansing: het donkere water. Zeelieden moeten daar rekening mee houden. Het lichaam zinkt weg naar de vergetelheid van morgen. Een beetongelovig rimpelt het water in grote geluidloze, concentrische cirkels steeds wijder buiten het gezichtsveld. PEN en PAPIER hebben een rustplaats gevonden.

Stille omgang.

Toen uit de Philipsradio in de kamer van mijn buurman allemaal handen kwamen, die mijn vrouw gingen betasten, wist ik, dat ik droomde en dat ik dus beter deed om wakker te worden. Het was zes uur, koud en ongezellig in mijn kamer. Ik hoorde mijn naam roepen. Ik deed het licht aan: een donkere figuur in de hoek van de kamer: de duivel. Hij grijnsde en dreigde met een stok. Dit was genoeg om te begrijpen, dat ik droomde en ik werd wakker. Het was vijf uur, donker en vervelend in mijn kamer. Ik keek om me heen en ontdekte een groot aantal wilde buffels, die zich aan mijn stoelen te goed deden. Omdat ik begreep, dat wilde buffels geen stoelen eten, wist ik, dat het een droom was en ik werd dus wakker. Het was vier uur en ik rilde, en dat terwijl ik onder zeventien dekens en tussen drie vrouwen lag. Dat geloofde ik zelf niet en dus moest ik wel dromen. Ik werd wakker. Drie uur en de kou drong tot in mijn maag door. Die lag dan ook aan de oppervlakte, boven de dekens. Allerlei buizen en bloedvaten liepen vanuit mijn lichaam naar het instrument toe. Ik wilde de dokter al roepen, toen ik me plotseling realiseerde, dat ik droomde. Dus werd ik onmiddellijk wakker. Het was twee uur. Ik zat op een bank in het park. Naast me zat mijn onafscheidelijke lievelingstijger te spinnen. Ik aaide hem over zijn kop, maar schrok plotseling, want ik heb nooit met tijgers omgegaan. Opgelucht merkte ik, dat het een droom was en ik werd wakker. Ik luisterde bij mijn buurman naar de radio. Hij ontving Amerika glasheider (zei hij), onverstaanbaar (zei ik). Plotseling kwamen allemaal handen uit het apparaat, die zich naar mijn vrouw strekten. Dat beviel me helemaal niet en ik stelde haar voor naar huis te gaan. Op de trap heb ik mijn nek gebroken over een losliggend roetje. Voor de laatste maal realiseerde ik me, dat ik moest dromen. Maar ik ben niet meer wakker geworden. Het is beter zo.

PIERRE ANJALOU

Halfluid als een zielszorger aan een sterfbed:
Het einde komt mechanisch,
Snel de laatste resten leven met dynamiet verwijderen
En de zonde-bok zijn plichten laten doen.

Johannes Vleesman NPO

En het houtskool dan?
Of een ander mens?
Helios draagt een zonneparapluie
IK ZOEK EEN REGENSCHERM
.....tevergeefs.....
wij hebben immers geen dikke
verknipte patronen tot
papieren sterren rood en geel
och OCH laten de heren van ginds
toch zo'n ochBOOM planten
want wij kameraden streven naar een
waarom zwijgen wij kameraden naar een
meester de schoolbel luidt voor
ave maria voor ludendorff in berlijn
streven naar een nieuwe tuinbouw
een OCHBOUW MET CHROOMVETZUREN

kleine jongens letten op het bord
juichen voor aap noot mies
en slobberen om 10 uur 37
CHROOMVETZUREN

EENS KOMT DE....."stoomtram"
.....uit de vergetelheid
met houtskoolbranders
uit het OCHWOUD waar de OCHBOMEN
branden in de zon

Zij hebben immers dikke
Zij hebben immers regenschermen

-o-o-o-o-o-

Hoe droef is Uw lot:
Mi docht dat die perelen klankvol
den lof van Uwen Halewien
vermochten te stralen
en gi strelen sine handen

hoe vol dreufenis syt gi
hoe vergruist syt gi in
dezen sNEL KOLEnboot

AAN DE KENNISMAKERS

Een nieuwe man met piekharen
Een nieuwe vrouw met piekharen
Een klein schreeuwend varken:
ook al niet nieuw
daar staan op stoelen voeten
die water vrezen
een en dertig (sic)
in het alkoholsap
is een acceptabel getal
alleen te grote hoofden
alleen te korte voeten
stuntelige armen en benen
van het embryo
wie hier geboren wordt
gaat eindelijk den Weg zurück
De kleine man met piekharen
is reddeloos verloren

-o-o-

H O O F D Z O N D E R V O E T E N

Een zandzeef op de Friese klei

Natuurlijk, broeder Boomgaard, neem nu eens dit
en dabbel debbel dibbel dobbel dubbel
wie
aan de wind voel ik noordholland met
aardappelen en bloemkool
ik ben een kleuterschool in parrega
andere vrienden dan u de appel en de appel
de vette klei die de kleinsten het grut
op de boterham strijken
onder de dabbel debbel dibbel dobbel dubbel
de baddel beddel bid voor ons boddel buddel
buideldier in queensland
kolibri in kolbakholland
kolibri in queensland
god save the queensland

bls

KOALA VI

Het is weer anderhalf jaar later en mijn boot is sinds lang vergaan. De rijkdom is, anders dan we hadden gedacht, tenietgegaan. Maar de kinderen van de Herfst staan nog altijd aan de grens, paspoorten controllerend en trouwboekjes. Lutetia en Te Pas konden dan ook niet meer naar binnen. Spijker staat aan deze zijde van de linie naar hen te kijken en Oom Koos is alle goocheltrucs. Maar hij is in Pilora en dat vergoedt veel.

"Weet je, Spijker, je moest niet zo verdomd vies kijken. Zonder enige zin is dat vieze kijken van jou natuurlijk niet, maar waarom zou je niet eens zinloos vrolijk zijn? Wij van Katola weten toch beter dan wie ook, dat het waar is wat Boer zegt: "je moet weten, dat je voor je plezier op de wereld bent"". Hoe zou ik anders zo kunnen glimlachen? Kom, Spijker, wees eens wat minder neurotisch. Of berg je neurose in de boekenkast. Daar misstaat ze ten minste niet zo."

En Spijker lacht, al gaat het niet van harte. De lantaarnpaal op de Nicolaas Witsenkade is verbaasd, als hij hem thuis ziet "Zeker teveel gedronken, anders is hij nooit zo", denkt hij en brandt verwonderd door. Want uitgaan is er niet bij, bij de Gemeente. Al ben je nog zo blij. Of verbaasd.

duB

O=O=O=O=O

Je bent een restant
Iets wat alleen de voddenman
met zijn kar
alleen de voddenman
een ruimtelijke blik waard acht
anders dan ik
for ever and ever popeline
op schering en inslag beproef
op herenmode beoordeel
het allerlaatste karmozijn
Je bent een restant
Iets wat de voddenman
die jute en oud ijzer roept
een snavel die pardon zegt
ik ben oud
en oud maakt nieuw

ibrf

ERIK OF HET KLEIN FOETENBOEK

De geelgrijze weg helde half rond met steenslag in de zon en accentueerde meer het geel dan het grijs. Links en rechts stonden koeien, geëmailleerd, verstard. Het gras onder hun poten lachte. Of beter gezegd: lachte weer, en dat was iets bizonders, want zelfs de meest intelligente koe kon zich de dag niet herinneren, dat hij het gras voor het laatst had zien lachen. En eigenlijk zouden de koeien ook wel hebben willen lachen, als ze maar gekund hadden. Maar omdat ze wisten, dat ze het niet konden, oordeelden ze het vergeefse moeite het te willen. Geëmailleerd als zij waren, was het hen door de natuur verboden hun gevoelens te uiten. Niettemin waren de koeien verheugd. Daarom lachte het gras tegen de koeien, maar de koeien lachten niet terug, want hun vreugde was latent.

Samen wisten ze, het gras en de koeien, dat als er niet een man Godfried Bomans geweest was, zij vroeger nooit gevangen zouden zijn geraakt binnen de lijst van het schilderij Wollewei. Van de 1ste tot en met de 17de druk had het gras korzellig gelodderd - en de koeien hadden dat latent gedaan - in de oogjes van Erik. Al die tijd waren ze in het grijs-duister geweest, want de slaapkamers van de Erikken in deze wereld plegen nu eenmaal angstvallig voor het licht verborgen gehouden te worden.

Nu scheen de zon weer en daarom lachten de koeien latent en het gras deed dat uit volle spriet. Ze stonden weer links en rechts van de geelgrijze weg, die in de zon meer geel dan grijs leek. De koeien geëmailleerd, het gras groeiend, luid lachend.

En dat was als bij toverslag gebeurd, nadat Erik de lijst van het schilderij Wollewei genomen had, om met deze enige ballast het Amsterdamse studentenleven binnen te treden. Bij de rituele inschrijving kreeg hij het langwerpige vouwblad vanwege de studenten-sociëteit Olofspoort. Erik is nu één van de negentig. Hij hoopt van harte, naar ik veronderstel, dat de lijst, die eens het schilderij Wollewei sierde, weldra zo'n hoogdravende bul in zijn greep zal vatten.

RABELESKE

O mijn lekker beetje
kippetje zonder kop nonnetje zonder kap
mag ik misschien je schoorsteentje vegen?

dms

DIT ONEINDIGE NU

Rechthoekig, als een mathematicus
is de dag, die door de schuifdeuren valt;
buiten is een waaier van groen en ander groen
en bruin en grijs:
een bewegend zeekasteel van luchtdeeltjes,
dansend voor jou en mij
op de golven van seconden.

Jarich Ru

OCHTENDWIJDING

De nieuwe dag is reeds ontwaakt; er zijn nog maar weinig
mensen, die dat beseffen, en ik, IK moet nog leven met
de nacht van de VORIGE dag.

Dit vers moet nog geschreven worden
door het "grote leven",
dat vandaag
een beetje traag
toch weer draaien gaat.

gautama

na het orgelkoraal

nu is het stil helemaal stil
neem een mes
ik snijd de jonge loten van de huizen
en maak een boeket van kinderhoofden.
politiepaarden galopperen luidkeels
door het strafwetboek.
werp zo nu en dan een begonia op het pad
dat is op het pad van de paarden.

f

T O E K O M S T G R O E T

De soldaat wilde zijn generaal een groet brengen. Hij was ver weg. Daarom haalde hij de handle over. Een schok voer door het uniform. Toen was het weer stil. De nummers sliepen. De radio speelde skokiaan. Heel hard.

EEN EXTRA UITZENDING VAN DE NIEUWSDIENST, LUISTERAARS. ZOJUIST ZIJN LANGS DE DUITSE GRENS EEN VIJFTAL ATOOMBOMMEN ONTPLOFT. DE GRENS IS WEGGEVAAGD - EEN VERENIGD EUROPA IS BEREIKT. ER ZIJN ENKELE RUITEN GESNEUVELD EN ZELFS VALLEN ENKELE SLACHTOFFERS TE BETREUREN. PERSOONLIJKE ONGELUKKEN DEDEN ZICH NIET VOOR. VAN DE DADER ONTBREEKT IEDER SPOOR. TOT ZOVER DEZE EXTRA UITZENDING VAN DE NIEUWSDIENST. WIJ VERVOLGEN NU ONS PROGRAMMA.

Het was dus gelukt. De wacht werd een glorieuze parade voor het monument - geweer loodrecht de schouder, houding strak, een staalconstructie, hulde aan het rechtlijnige systeem, de orde, de generaal. Het wachthuisje beleefde zijn grootste momenten.

DE TOESTAND LANGS DE GRENS IS IJL. ER GROEIEN VRAAGTEKENEN UIT DE WORTELS VAN DE GRENSPALEN. DE DADER BLIJFT ONBEKEND. DE POLITIE STELT EEN ONDERZOEK IN.

Hij werd afgelost. Voor hem zijn houten brits, de sigaret, zijn gedachten.

dader DADER D A D E R

Het woord weerkaatste tegen zijn schedeldak en kon er niet uit. Na de hoofdpijn kwam de slaap.

's Nachts werd hij van zijn bed gelicht. Iemand vermoedde iets.

SOLDAAT X, galmde de stem van de rechter, WIJ ACHTEN UW ONSCHULD VOLKOMEN BEWEZEN. U KUNT GAAN.

Hij was vrij.

En toen is hij door de mand gevallen.

Srs.

o-o-o-o-o

De redactie van KAAS EN BROOD schrijft een gedichtenprijsvraag uit. Deze werkstukken mogen niet meer dan 13 regels bevatten. De beste inzender ontvangt een fles kostelijk vocht. Inzendingen VOOR 20 NOVEMBER 1956 aan ons adres. BUITENDIEN ONTVANGEN WIJ STEEDS GAARNE KOPY VAN OLOFSPOORTERS, DUS VAN U, LEZER.

red